

DESATERO CESTOVATELE Z HOŘIC DO OXFORDU

1. Nezapomenu si s sebou vzít **pas (platný ještě dalších 6 měsíců) a kartičku zdravotní pojišťovny**. Přibalím náplast a základní léky – školní lékárníčka není bezedná. Pokud beru nějaké léky pravidelně, informuji o tom paní učitelky. Vezmu si prášky nebo žvýkačky na cestovní nevolnost, i když mi běžně v autobuse špatně nebývá!! (trajekt bývá tou poslední kapkou, ani nemusí být vlny ...) Nenechám se nacytat britským počasím – mám s sebou jak deštník a teplou bundu, tak sluneční brýle. I když se to nezdá, nachodím dost kilometrů, proto si vezmu kvalitní sportovní boty.
2. Mám s sebou dvě zavazadla – **cestovní tašku nebo kufr**, který stráví cestu v zavazadlovém prostoru autobusu a nebudu si z něj moci nic vzít, a **baťůžek** do autobusu a na výlety. Při výjezdu z Hořic si do baťůžku kromě dokladů, jídla a pití dám taky žvýkačky, ponožky, trepky/sandále, a toaletní potřeby. Do autobusu si můžu vzít polštářek a deku, cesta je daleká a pohodlí příjemné.
3. Pro rodinu vezu **dárek**, který cestou nerozbiji ani nevypiji. Dohodnu se svým spolubydlícím, co kdo koupí – nejlepší je kombinace typických věcí pro Hořice a Česko – trubičky, sošky (z info střediska), medovina, becherovka. Víím, že nepůsobí na naše hostitele nejlépe, pokud celá studentská skupinka veze jen alkoholické nápoje. V info středisku můžu za pár korun koupit leták v AJ o Hořicích (aspoň na chvíli tím po příjezdu zabavím rodinu a nemusím sám přemýšlet o zájímavostech Hořic).
4. Mám na paměti, že autobus staví pouze každé 4 hodiny na 15 minut (povinná bezpečnostní pauza pro řidiče), jinak pouze ve výjimečných případech (kinedril nezabral). V průběhu přestávky se zdržuji u autobusu, vzdálit se mohu jen se souhlasem paní učitelky. **Přestávky využiji k protažení ztuhlého těla, nikoli k rychlé cigaretě.** V autobuse se nesmím vzdalovat ze svého sedadla – pokud něco důležitého chci (např. zesílit zvuk TV :-), pošlu na lístečku vzkaz paním učitelkám.
5. **Respektuji pravidla slušného chování ve své rodině.** Se svým spolubydlícím mluvím před hostiteli co nejvíce anglicky (oni se česky učit nechtějí a já je nepřemlouvám). Víím, že anglická strava se může lišit od té, na kterou jsem zvyklý, proto se nad talířem netvářím vyděšeně a chválím kvalitu jídla, popř. požádám o recept pro maminku. Nezapomenu jim ohlásit předpokládaný příjezd na večeri další den – doba se může lišit podle míst výletů. Nezapomínám na to, že odpovědi Yes / No a nic víc jsou nezdvořilé! – na přímou otázku toho musím vypotit víc. Nestydím se říct o míň / víc sandwichů na svačinu! – rodina netuší, jakého ne/jedlíka u sebe má. Jestli není něco s mou rodinou v pořádku (studené jídlo, nepořádek, rozvíklaná postel...), problém okamžitě hned ráno hlásím paní učitelce a paní průvodkyni, přes anglického delegáta se sjedná náprava, popřípadě vymění rodina (to bych tedy musel/a mít velkou smůlu, k tomu ještě naštěstí na našich zájezdech nedošlo).
6. **Jsem si vědom(a) odlišných pravidel silničního provozu.** Když přecházím silnici, kde není světelná signalizace, musím se nejdřív rozhlédnout vpravo, pak vlevo a zase vpravo. Při zeleném panáčku nevkráčím do silnice jako ovce – jsem neustále obezřetný neb angličtí řidiči semaforey moc nerespektují. Držím se ve skupině, protože se nechci ztratit. Oxford má 150 tisíc obyvatel (z toho studentů je více než 20 tisíc!), a Londýnu do 10 miliónů mnoho nechybí! Pokud mi bude dána důvěra, mapka a určený čas na rozchod, přesně dodržuji pokyny. Autobus nás často nabírá na místech, kde nemůže dlouho stát, výprava jen rychle naskáče dovnitř a odjíždí se. Počítám s tím, že několikrát za den jsem sčítán/a, a protože víím, že je to z důvodu mé bezpečnosti, zásadně proti tomu neprotestuji. Když uslyším povel ke sčítání výpravy, urychleně si najdu svou skupinu, abych se mohl nahlásit vedoucímu své skupiny (ke komu patřím, popřípadě jestli sám nejsem lídr, se dozvím před odjezdem).
7. Pro každý případ mám **kartičky s adresou své rodiny + telefon paní průvodkyně** roztroušené po všech kapsách, dostanu i telefon na anglického delegáta (člověk zodpovědný za rodiny v příslušné oblasti – pokud bude vše probíhat dobře, tak ho ani neuvídím) a telefon na školní mobil. Mám uložená čísla na své spolubydlící a kamarády z výpravy. Přinejhorším najdu prvního strážníka nebo policejní stanici a vše nahlásím. Neberu si taxíka, neb nechci přijít o veškeré kapesné.
8. **Do města si neberu všechny svoje peníze**, jenom tolik, kolik potřebuji na vstupné - příslušný obnos stejně nejspíš odevzdám hned na začátku pobytu paním učitelkám, a zbude mi jen kapesné na suvenýry. Popř. peníze rozmístím po více místech svého těla. Okrádají se všichni turisté, tedy i ti chudí.
9. Pořád mám po ruce **foták, tužku a cestovní deníček** (a v baťůžku náhradní baterie). Nebyl(a) bych první, komu se vybily baterky, právě když se začal otevírat Tower Bridge. Průběžně nebo nejdéle večer si do deníčku napíšu, co to vlastně mám na fotkách – poslední den těžko identifikuji, co jsem to vlastně fotil/a první den.
10. Ačkoli se lidi nemají házet do jednoho pytle a nemáme věřit prvnímu dojmu, činí tak mnoho z nás. Proto se vyvaruji požívání návykových látek a chovám se tak, aby o mně mohli říct: „To je super študák“, „V Hořicích (a přílehlém okolí) jsou fajn lidi“, potažmo „Češi jsou fajn“.